

Figuur 4. Microfoto van de gedegenererde lever van de gewone pad (*Bufo b. bufo* L.) Het leverweefsel vertoont degeneratie en ophoping van vet. De donker gekleurde lichamen zijn de merkwaardige cellen, die de stoffen hebben opgehoopt. Microfoto Prof. Dr. A. Stolk

Bovendien kan de oorzaak bestaan in een met de degeneratie gepaard gaande achteruitgang van het spierstelsel en het zenuwstelsel van het darmkanaal. Het spierstelsel verliest dan een deel van zijn samentrekkend vermogen en tengevolge daarvan kan de darm uitzetten.

Op welke wijze de opeenhoping van gas nu wel mag ontstaan, het zal wel zonder meer duidelijk zijn, dat hierdoor de normale spijsvertering hoe langer hoe meer wordt belemmerd en tenslotte vrijwel onmogelijk wordt gemaakt. Na verloop van tijd moet het aangetaste dier dan onherroepelijk te gronde gaan.

Niet alleen het maag-darmkanaal, maar ook de lever kan door een ondoelmatige voeding degenereren, in het bijzonder als het toegediende voedsel gifstoffen bevat. Zo'n gedegenererde lever is doorgaans wat kleiner dan een normale en heeft ook een enigszins andere kleur: grijs, grijsbruin, geel of geelbruin.

Het leverweefsel kan in belangrijke mate veranderen, het kan bij voorbeeld vervetten, bij welk proces een grote hoeveelheid vet wordt opgehoopt. Plaatselijk kan het leverweefsel ontstekingsverschijnselen vertonen. Wanneer bepaalde gifstoffen gedurende lange tijd met het voedsel werden opgenomen, kunnen deze in bepaalde gevallen worden opgenomen in merkwaardige cellen, die in de lever aanwezig zijn. Deze cellen worden dan relatief groot door de opgenomen stoffen.

Figuur 3 laat een microfoto zien van de normale lever van de gewone pad (*Bufo bufo bufo* (Linné), figuur 4 een microfoto van een gedegenererde lever tengevolge van vergiftiging. Het leverweefsel vertoont daar degeneratie en ophoping van vet. De donker gekleurde, onregelmatige lichamen zijn de merkwaardige cellen, die de stoffen hebben opgehoopt.

Het spreekt wel vanzelf, dat in dit geval een sterke leverdegeneratie de functies van de lever, waarvan wij slechts noemen de vorming van de gal en het opslaan van bepaalde stoffen, in belangrijke mate moeten zijn gestoord. En tevens is het duidelijk, dat tengevolge daarvan de algemene toestand van het aangetaste dier achteruit moet gaan, met de dood als uiteindelijk gevolg.

De terrariumhouder dient dus voor een zo goed mogelijke voeding te zorgen en steeds op zijn hoede te zijn voor gifstoffen.

Zoetigheden als voedsel voor *Acanthodactylus*

door J. Landwehr, Amstelveen

Toen enige maanden geleden de activiteit van mijn „Franjevingerhagedissen“, *Acanthodactylus pardalis pardalis*, door het tekort aan warmte en zonlicht vrij gering was en de dieren weinig eetlust hadden, heb ik ze allerlei zoetigheden gevoerd: sinaasappelsap, jam, stijve honing of, minder vaak, geklopte, zoete slagroom. Ik diende de lekkernijen op de punt van een mes toe en met zichtbaar welbehagen

werden ze opgelikt, waarna gewoonlijk een meelworm de maag verder vulde. De maaltijd had steeds plaats terwijl de warmtelamp brandde. Vooral de slagroom scheen zeer in de smaak te vallen.

Acanthodactylus schreiberi syriacus was minder verzot op zoetigheden, maar een tiental likjes honing of jam lustte hij toch ook wel.

BESCHREEF U REEDS

op welke wijze U het voedsel voor Uw dieren bemachtigt?

hoe perfect Uw terrariumverwarming werkt?

Uw ervaringen met de nieuw-verworven dieren?

de aanleg en inrichting van U buitenterrarium?

Voor een artikel zullen Uw medeleden en wij U dankbaar zijn!